

Sygn. akt IV CSK 296/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku J. P.
przy uczestnictwie W. P., W. P.,
J. P., A. P. i M. M.
o wpis prawa własności w księdze wieczystej Kw (...),
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 14 sierpnia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 14 sierpnia 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości, tj. potrzebę ustalenia, czy umowa przyrzeczenia kupna sprzedaży zawarta pod rygorem art. 62 § 3 kodeksu zobowiązań wobec bezczynności sprzedającego może być tytułem do ujawnienia na rzecz nabywcy prawa własności przez wpis w księdze wieczystej.

Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W uzasadnieniu skargi nie zawarto szerszego rozwinięcia, ani pogłębionej analizy prawnej. Ograniczono się do stwierdzenia, że istnieje potrzeba ustalenia, czy umowa przyrzeczenia kupna sprzedaży zawarta pod rygorem art. 62 § 3 kodeksu zobowiązań wobec bezczynności sprzedającego może być tytułem do ujawnienia na rzecz nabywcy prawa własności przez wpis w księdze wieczystej i potrzeba wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c. przez udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w sprawie o dokonanie wpisu prawa własności w księdze wieczystej sąd jest zobligowany do badania zdarzenia prawnego pod kątem jego skuteczności materialnoprawnej i czy w efekcie przedłożone do akt sprawy dokumenty mogą stanowić podstawę wpisu prawa własności.

Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis, którego wykładnia jego zdaniem budzi wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, lecz musi ponadto wyjaśnić w sposób pełny i wyczerpujący, na czym polegają zaistniałe

wątpliwości wraz ze wskazaniem pożądaney interpretacji lub powołać orzeczenia wskazujące na rozbieżną wykładnię przepisu. Tego wymagania skarżący nie dopełnił, co przesądza o tym, że jego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uwzględniony.

Ubocznie należy wskazać, że po pierwsze, w świetle art. 63 § 3 kodeksu zobowiązań skutek w postaci zawarcia umowy przyrzeczonej wywoływała nie sama umowa przedwstępna, ale wydany na jej podstawie wyrok sądowy, a po drugie, w świetle art. 34 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 2204, dalej jako: „u.k.w.h.”) do ujawnienia w księdze wieczystej właściciela wystarcza wprowadzić, aby następstwo prawne zostało wykazane odpowiednimi dokumentami, jednak musi chodzić o następstwo prawne po osobie wpisanej jako właściciel. Jak przyjmuje judykatura, oznacza to, iż nie jest dopuszczalne wpisanie do księgi wieczystej osoby wywodzącej swoje następstwo prawne po podmiocie, który wykreślono z księgi wieczystej albo którego nigdy w takiej księdze nie ujawniono (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1998 r., II CKN 604/97, nie publ., i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r., IV CSK 415/12, nie publ.). W takiej sytuacji właściwym środkiem dochodzenia praw jest powództwo określone w art. 10 ust. 1 u.k.w.h.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).